

EZT SEM

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 22. szám, 2018. június 1.

Azt nyilatkozta a jelenlegi magyar miniszterelnök, hogy otthonában senkit nem lehet zargatni (plusz szomszédok). Kézenfekvő a visszavágás: talán akkor mégsem kellene bugyuta „konzultációkkal” bombázni a magántulajdonomban lévő postaládát!

De - átlépve ezt az alacsonyra tett lécet - felteszem a kérdést: Mi van/lesz a szimpátiatüntetésekkel? S megelőzve a felzúdulást - hogy mi?! - vázolok egy történetet.

A régmúltban érkezett a - napjainkban is dívó - ballagási szerenád időszaka. Kisvárosi gimnázium lévén a miénk - aránylag kis területet kellett körbejárnunk -, az osztály úgy döntött, annak a tanárnak is énekelünk, aki minket ki nem állhat, s mi sem soroltuk a kedvencek közé. Egy életünk, egy halálunk!

Utolsónak hagytuk e rizikófaktort. Éjnek évadján ott álltunk a panel tövében, s rázendítettünk. Sokáig semmi. Aztán fény itt-ott, fejek az ablakokban, fémcsörrenés: dobálták nekünk a forintokat!

S egyszer csak leereszkedett egy csomag a vágyott célpontból: sok-sok Sportszelet himbálódzott előttünk. Fentről egy integető kéz.

Szóval már ezt sem lehetne. Minden a gyűlölködésre van beállítva. Esetleg még nosztalgiázhatunk.